

Κίτρους Γεώργιος: “Ο Γέροντας Αγαθόνικος υπήρξε γνήσιο τέκνο της Εκκλησίας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κίτρους, Κατερίνης και Πλαταμώνος

“Ο Γέροντας Αγαθόνικος υπήρξε γνήσιο τέκνο της Εκκλησίας, με πίστη ακράδαντη στην αλήθεια του δόγματος και της ιερής παράδοσης της Ορθοδοξίας, άξιος Ποιμενάρχης”. Αυτό ανέφερε, μεταξύ άλλων, ο Μητροπολίτης Κίτρους, Κατερίνης και Πλαταμώνος κ. Γεώργιος κατά τον Επικήδειο Λόγο που εξεφώνησε κατά την Εξόδιο Ακολουθία του μακαριστού Μητροπολίτη πρώην Κίτρους κυρού Αγαθονίκου, η οποία τελέστηκε την Τετάρτη, 12 Ιουνίου, στον Καθεδρικό Ιερό Ναό Θείας Αναλήψεως Κατερίνης.

Ολόκληρος ο Επικήδειος του Σεβασμιωτάτου:

«Εὐάρεστος τῷ Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη
καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη»
(Σοφία Σολομώντος 4,10)

Εἶναι δύσκολο νὰ προσεγγίσει κάποιος τὴν ἐσωτερικὴ ζωὴ ἐνὸς ἄλλου ἀνθρώπου, νὰ διεισδύσει στὰ μυστικὰ βάθη τῆς ψυχῆς του, νὰ παρακολουθήσει τὴν πνευματικὴ του πορεία. Ἀκόμη πιὸ δύσκολο νὰ εἰσέλθει στὴ βαθειὰ καρδιὰ ἐνὸς Ποιμενάρχου, καὶ μάλιστα τοῦ Γέροντα Ἀγαθονίκου, ἡ βιοτὴ τοῦ ὁποίου ταυτίστηκε μὲ τὴ γνήσια ἐν Χριστῷ ζωὴ.

Ὁ Γέροντας Ἀγαθόνικος ἦταν ἄνθρωπος φωτεινός, αὐθεντικός. Πρόσωπο πράο, προσηνὲς καὶ ἱλαρό. Λευκασμένος διάκονος τοῦ Θεοῦ, μορφὴ βιβλική, βυζαντινὴ, σὰν νὰ ξεπήδησε ἀπὸ κάποια τοιχογραφία. Ξεκίνησε καὶ ἔζησε ὡς μοναχός. Ἀγάπησε τὸν μοναστικὸ βίο, τὸν ποτισμένο μὲ τὴν ἀκατάπαυστη μνήμη τοῦ Θεοῦ, μὲ τὶς μακρὲς ἱερὲς ἀκολουθίες, τὴν ἀδιάλειπτη νοερὰ προσευχὴ στὸ κελλὶ καὶ στὰ διακονήματα, τὴ συνεχῆ ἐξαγόρευση τῶν λογισμῶν, τὴ συχνὴ θεία κοινωνία, τὶς νηστείες, τὶς ἀγρυπνίες, τὴ μελέτη τῆς Γραφῆς καὶ τῶν Πατέρων. Διήνυσε πολλοὺς χρόνους μὲ σκληροὺς ἀγῶνες, μὲ αἱματηρὴ θυσία τοῦ “ἐγώ”, κυνηγώντας τὸ οὐσιῶδες: τὴν πνευματικὴ του ὠρίμανση, ὑπηρετώντας τὸν διακαῆ του πόθο νὰ ἀκολουθήσει τὰ ἴχνη τοῦ Χριστοῦ, νὰ Τὸν συναντήσει καὶ νὰ φθάσει στὴν τέλεια ἔνωση μαζί Του.

Ὁ Γέροντας Ἀγαθόνικος εἶχε ἀκόρεστη πνευματικὴ δίψα καὶ ἐνθερμο πόθο νὰ πράττει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καθὼς εἶχε γνωρίσει σὲ βάθος ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ» (Α΄ Ἰω. 4,8) καὶ ὅτι ἡ ἀληθινὴ ἐλευθερία βρίσκεται ἐν Χριστῷ. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἐλευθερία, ἔλεγε: ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον. Αὐτὸ εἶναι ἡ Ἀλήθεια. Ὅχι μία ἔννοια, ἀλλὰ ἓνα Πρόσωπο: ὁ Χριστός. Εἶχε συνειδητοποιήσει ὅτι ὅσο πιὸ πολὺ ἀγαπᾷς, τόσο πιὸ ἐλεύθερος εἶσαι, γίνεσαι γαλήνιος, εἰρηνικὸς καὶ ἡ ζωὴ σου γίνεται ἀγία. Ἡ πατρικὴ του ἀγάπη καὶ ἡ παράκληση τῶν ἀνθρώπων ὑπῆρξαν τὰ στοιχεῖα τῆς θεοφιλοῦς διακονίας του. Γι’ αὐτὸ καὶ ὡς Ποιμενάρχης ἐκεῖ ἔρριχνε τὸ βάρος τῆς ποιμαντικῆς του.

Ἐπέμενε ἀκόμη καὶ διεκήρυσσε τὴν ἀξία τῆς μετάνοιας, τὴν ἀνάγκη νὰ ἔχει ὁ καθένας ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτωλότητάς του, καθὼς γνώριζε καὶ δίδασκε ὅτι ἁμαρτία εἶναι ἡ ἀποστασία ἀπὸ τὴν αἰώνια θεία ζωὴ καὶ ὅχι ἀπλῶς μία παράβαση ὀρισμένων ἠθικῶν ἀρχῶν.

Πρόβαλλε τὴν ἀξία τῆς καθαρῆς καρδιάς, γιὰ νὰ κατοικήσει ἡ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ νὰ γενηθεῖ ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ μητέρα ὅλων τῶν ἀρετῶν. Εἶχε τὴν πνευματικὴ ἐπίγνωση ὅτι ρίζα κάθε ἁμαρτίας, σπόρος τοῦ θανάτου, εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ πανώλεθρη αὐτὴ δύναμη, ποὺ ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους μακριὰ ἀπὸ τὸ Θεό. Ἡ ἐκκοπὴ τοῦ ἰδίου θελήματος καὶ ἡ πορεία τοῦ Χριστιανοῦ στὴν ταπεινὴ ὁδὸ τῆς ὑπακοῆς στὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι προϋποθέσεις γιὰ τὴν

πνευματική μεταστροφή τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὴν πτώση στὴν ἀγιότητα καὶ τὴν μετάβαση ἀπὸ τὸν θάνατο στὴ ζωή. Ὁ ἴδιος βδελυσσόταν τὴν ὑπερηφάνεια, ἀγωνιζόμενος μὲ ἔμπονη ὑπομονὴ νὰ γίνεῖ κατ' εἰκόνα τοῦ τελείου Ἀνθρώπου, τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν λειτουργοῦσε θυμοῦμαι, τότε ποὺ τὸν πρωτογνώρισα προσωπικὰ ὡς λαϊκὸς φοιτητής, ἦταν ἱεροπρεπής. Συγκεντρωμένος στὰ τελούμενα. Ἡ φλογερὴ πίστη τοῦ προσέθετε φόβο Θεοῦ. Πρόσεχε μήπως μὲ κάποια ἄστοχη κίνηση προσβάλεῖ τὸν Θεό, ἕναν Θεὸ πανοικτίρμονα, πρᾶο καὶ ταπεινὸ. Ὁ ἴδιος μαθήτευε στὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ καὶ φρόντιζε συνεχῶς γιὰ τὴν πνευματικὴ του ἀνάβαση. Προέτρεπε τὸ ποίμνιό του σὲ συχνὴ καὶ συνειδητὴ συμμετοχὴ στὴν Τράπεζα τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ. Μιλοῦσε μὲ πάθος γιὰ τὸν Αἰώνιο Παρόντα, ποὺ κρύβεται ἀλλὰ ἐμφανίζεται, ὅταν νεκρωθεῖ ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος, ποὺ μὲ τὴ ζωοποιὸ Χάρη Του γίνεται «καινὴ κτίσις» (Β' Κορ. 5, 17).

Δίδασκε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένοι μεταξὺ τους καὶ μὲ τὸν Χριστό, διότι ἔβλεπε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν» (Μάρκ. 12,30) ὡς μιὰ ὄντολογικὴ ἀναγκαιότητα. Ὁ ἴδιος φαίνεται ὅτι τὸ εἶχε κατορθώσει. Γι' αὐτὸ ἦταν ἄνθρωπος ἄκακος μὲ τρυφερὴ καρδιά καὶ πολὺ εὐσπλαχνικὸς. Ἀγαποῦσε τὸ ποίμνιό του συνολικὰ καὶ τὸν καθένα χωριστά. Γνώριζε τὶς καρδιὰς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔβλεπε διαισθητικὰ πίσω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς εὐπρέπειας τὸν πόνο τοῦ ἄλλου. Φύση γενναιόδωρη, φρόντιζε ἀνιδιοτελῶς τοὺς ἐμπερίστατους, δρῶντας ἀθόρυβα, γαλήνια καὶ ἀποτελεσματικά. Ἦταν ἀπλὸς καὶ προσηνὴς καὶ δημιουργοῦσε ἄνεση στὸ συνομιλητὴ του. Συζητοῦσε χωρὶς κενοδοξία καὶ ἀνθρωπαρέσκεια, μὲ εὐγένεια καὶ σεβασμὸ πρὸς τὸν καθένα, μὲ λόγους ἀπλούς, ἥρεμο, συνετό.

Προέτρεπε τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ ζοῦν ἐγωιστικά, αὐτοδικαιωμένοι, ἀλλὰ νὰ ζητοῦν ἔνθερμα τὴν προσευχή, νὰ γίνεταῖ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ στὴ ζωή τους, γιατί μόνο ἔτσι θὰ ἔχουν ἐλπίδα μετοχῆς στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ὁ Γέροντας Ἀγαθόνικος ὑπῆρξε γνήσιο τέκνο τῆς Ἐκκλησίας, μὲ πίστη ἀκράδαντη στὴν ἀλήθεια τοῦ δόγματος καὶ τῆς ἱερῆς παράδοσης τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄξιος Ποιμενάρχης. Παρέδωσε στὸ ποίμνιό του, μὲ λόγους καὶ πράξη, τὰ πιὸ βαθιὰ νοήματα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας: Τὴν ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος τοῦ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό, τὴν ἀγάπη στὸν συνάνθρωπο καὶ ἰδίως στὸν ἐχθρό, καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν ταπείνωση. Κυρίως, ὅμως, μάς δίδαξε ὅλους μὲ τὴν προσωπικὴ αὐθεντικὴ ἐσωτερικότητά του.

Ἄν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡς βιαία πνοὴ ἦρθε νὰ καθαρίσει τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὁ Γέροντας Ἀγαθόνικος ταπεινώθηκε στὴ χάρη τοῦ Θεοῦ καὶ ἔζησε τὴν κάθαρση τῆς ὑπάρξεώς του. Ὅσοι τὸν γνώριζαν, στὸ φωτεινὸ του πρόσωπο ἔβλεπαν τὸ καθαρὸ ἦθος του.

Ἄν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐνεργεῖ μυστικά, ὁ ἀγαθὸς δοῦλος τοῦ Χριστοῦ Ἀγαθόνικος διήλθε τὴ ζωὴ του ἀθόρυβα, χωρὶς κομπασμοὺς ἢ ἐπιδείξεις.

Ἄν ἅγιος εἶναι ὅποιος ἀνεβαίνει ἀγόγγυστα στὸν Γολγοθᾶ καὶ στὸν σταυρὸ τῆς δοκιμασίας, ὁ Κύριος θέλησε, ἡ καθαρὴ ψυχὴ τοῦ Γέροντα Ἀγαθονίκου νὰ ριφθεῖ στὸ καμίνι τῆς πολυετοῦς ἀσθένειας, γιὰ νὰ καταστεῖ λαμπρότερη.

Σὲ πολλοὺς θὰ μείνει ζωντανὴ ἡ σκληρὴ εἰκόνα ἐνὸς ἄρρωστου Γέροντα, καθηλωμένου, ἐπὶ πολλὰ χρόνια, στὸ κρεβάτι τῆς ἀσθένειας καὶ τοῦ πόνου. Καὶ ταυτόχρονα ἓνα «γιατί» νὰ ἔρχεται συνειρμικὰ στὸ μυαλό.

Κι ἐγὼ πολλὰς φορὲς προσπάθησα νὰ δώσω λογικὴ ἐξήγηση σ' αὐτὸ ποὺ συνέβη στὸν Προκάτοχό μου. Τελικά, ἡ εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ κατάκοιτου ἡλικιωμένου Γέροντα μὲ ὁδήγησε σὲ ἓναν συμβολισμό: ἡ ἡχηρὴ προσευχὴ μιᾶς καθαρῆς καρδιᾶς μέσα στὴ σιωπὴ ἐνὸς ἀδύναμου σώματος.

Προσωπικὰ ἔχω πεισθεῖ ὅτι αὐτὸ ποὺ ἔζησε ὁ Γέροντας Ἀγαθόνικος, τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια τῆς ζωῆς του, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἀναμονὴ συναντήσεως τῆς ἁγίας ψυχῆς του μὲ τὸν Νυμφίον Χριστό. Ἡ γαλήνια μορφὴ του παρέπεμπε στὴν ἀβασίλευτη εἰρήνῃ τοῦ οὐρανοῦ, στὴν Ἀναστάσιμη ἐμπειρία τοῦ Παραδείσου.

Ἔτσι, λοιπόν, παρέδωσε τὸ πνεῦμα του στὸν Δημιουργὸ ὁ ὄντως πνευματικὸς αὐτὸς ἄνθρωπος. Δὲν εἶναι, ἀσφαλῶς, τυχαῖο τὸ γεγονὸς οὔτε εἶναι χρονολογικὴ σύμπτωση ἡ τέλεση τῆς Ἀναστάσιμης αὐτῆς ἐξόδου ἀκολουθείας σήμερα, ποὺ ἐορτάζουμε τὴν Ἀπόδοση τοῦ Πάσχα.

Καὶ τώρα τὸ νεκρὸ σῶμα του περιμένει τὴν κοινὴν ἀνάσταση.

Ἡ ἀθάνατη ψυχὴ του δέχεται τὸν στέφανο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ μνήμη του αἰώνια !

Ἡ πατρικὴ εὐχή του μαζί μας !